

Η ΤΖΙΛΙΑΝ ΦΛΙΝ
ΤΟΥ ΦΕΤΙΝΟΥ
ΧΕΙΜΩΝΑ

ΚΟΔΙ
ΖΑΝ

Η ΛΙΣΤΑ ΤΩΝ ΠΟΤΕ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE NEVER LIST
Από τις Εκδόσεις Viking, Νέα Υόρκη 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Η Λίστα των Ποτέ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Koethi Zan

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έφη Τσιρώνη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φύλα Μπουγιούκου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελευθέρος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Koethi Zan, 2013

All rights reserved including the rights of reproduction
in whole or in part in any form.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Kayla Stoate/Millennium Images/Aurion

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2013, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-776-6

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΚΟΔΙ ΖΑΝ

Η ΛΙΣΤΑ ΤΩΝ ΠΟΤΕ

Μετάφραση: Έφη Τσιρώνη

CRIME

Για τον Ε.Ε.Μπ., που πίστευε πάντα

«Τα ανθρώπινα όντα είναι τόσο τρομερά...
Μπορούν ν' αντέξουν τα πάντα».

Από την κινηματογραφική ταινία
Τα πικρά δάκρυα της Πέτρα φον Καντ
του σκηνοθέτη και σεναριογράφου
Ράινερ Βέρνερ Φασμίντερ

1

Τους πρώτους τριάντα δύο μήνες και έντεκα ημέρες της αιχμαλωσίας μας εκεί κάτω ήμασταν τέσσερις. Κι έπειτα, πολύ ξαφνικά και απροειδοποίητα, γίναμε τρεις. Παρόλο που η τέταρτη δεν είχε ακουστεί καθόλου για πολλούς μήνες, όταν έφυγε, το δωμάτιο τυλίχτηκε σε μια σχεδόν απόλυτη σιωπή. Για πολύ καιρό ύστερα απ' αυτό, καθόμασταν σιωπηλές στο σκοτάδι ν' αναρωτιόμαστε ποια είχε σειρά.

Ειδικά η Τζένιφερ κι εγώ δεν έπρεπε να έχουμε καταλήξει σ' εκείνο το κελάρι. Δεν ήμασταν οι τυπικές δεκαοχτάχρονες που εγκαταλείπουν κάθε προφύλαξη μόλις ξαμολιούνται για πρώτη φορά σε μια πανεπιστημιούπολη. Εμείς παίρναμε την ελευθερία μας στα σοβαρά και την επιτηρούσαμε τόσο στενά σε σημείο που σχεδόν να την καταργούμε. Γνωρίζαμε καλύτερα από τον οποιονδήποτε τι υπήρχε εκεί έξω, στον απέραντο κόσμο, και ήμασταν αποφασισμένες να το αποφύγουμε.

Είχαμε περάσει χρόνια μελετώντας και καταγράφοντας μεθοδικά κάθε ενδεχόμενο κίνδυνο που θα μπορούσε να μας αγγίξει: χιονοστιβάδες, ασθένειες, σεισμούς, τροχαία, κοινωνιοπαθείς, άγρια ζώα – ό,τι κακό μπορούσε να ενεδρεύει έξω από το παράθυρό μας. Πιστεύαμε ότι η παράνοιά μας θα μας προστατέυε· στο κάτω κάτω, πόσες πιθανότητες υπήρχαν να πέσουν θύματα της καταστροφής δύο κορίτσια που τόσο εμβριθώς την είχαν μελετήσει;

Για εμάς, δεν υπήρχε αυτό που όλος ο υπόλοιπος κόσμος ονό-

μαζε μοίρα. Τη λέξη *μοίρα* τη χρησιμοποιούσες όταν δεν ήσουν προετοιμασμένος, όταν ήσουν χαλαρός, όταν έπαινες να προσέχεις. Η μοίρα ήταν το δεκανίκι του αδύναμου ανθρώπου.

Η τάση μας για επαγρύπνηση, η οποία προς το τέλος της εφηβείας μας άγγιξε τα όρια της μανίας, είχε εμφανιστεί πριν από έξι χρόνια, στην ηλικία των δώδεκα. Μια κρύα αλλά ηλιόλουστη μέρα του 1991, η μητέρα της Τζένιφερ μας είχε πάρει με το αυτοκίνητο από το σχολείο και μας πήγαινε σπίτι, όπως κάθε μέρα. Δε θυμάμαι καν το ατύχημα. Το μόνο που θυμάμαι είναι να αναδύομαι αργά στο φως, με την ηχητική υπόκρουση του παλμογράφου που τιτίβιζε στον σταθερό, παρηγορητικό ρυθμό του σφυγμού μου. Για πολλές μέρες ύστερα απ' αυτό, ξυπνούσα μ' ένα αίσθημα θαλπωρής και απόλυτης ασφάλειας, για να νιώσω τον κόσμο να φεύγει κάτω από τα πόδια μου αμέσως μόλις το μυαλό μου συγχρονιζόταν με την πραγματικότητα.

Αργότερα η Τζένιφερ μου έλεγε ότι θυμόταν ολοζώντανα το τρακάρισμα. Οι αναμνήσεις της ήταν ο ορισμός της μετατραυματικής μνήμης: ένα θολό όνειρο σε αργή κίνηση, ένα συνονθύλευμα από χρώματα και φώτα που στροβιλιζόνταν με μελοδραματική λαμπρότητα. Μας είπαν ότι ήμασταν τυχερές, αφού είχαμε απλώς τραυματιστεί σοβαρά και είχαμε καταφέρει να βγούμε ζωντανές από την εντατική –εκείνο το θολό καλειδοσκόπιο από γιατρούς, νοσοκόμες, βελόνες και σωληνάκια–, για να περάσουμε έπειτα τέσσερις μήνες ανάρρωσης σ' έναν γυμνό θάλαμο, ακούγοντας το CNN στην τηλεόραση να μεταδίδει στη διαπασών. Η μητέρα της Τζένιφερ δεν ήταν το ίδιο τυχερή μ' εμάς.

Μας έβαλαν και τις δύο στον ίδιο θάλαμο, θεωρητικά για να αναρρώσουμε κρατώντας συντροφιά η μία στην άλλη, κυρίως όμως, όπως μου είχε πει ψιθυριστά η μητέρα μου, για να βοηθήσω την Τζένιφερ να αντεπεξέλθει στην πρόσφατη απώλειά της. Ωστόσο, υποπτευόμουν πως ο άλλος λόγος ήταν ότι ο πατέρας της Τζένιφερ, τον οποίο αποφεύγαμε όπως ο διάβολος το λιβάκι –είχε χωρίσει από τη μητέρα της και περνούσε τον περισσότερο χρόνο του μεθυσμένος παρά νηφάλιος–, παραχωρούσε με

μεγάλη του χαρά τη θέση του στη μητέρα μου ή τον πατέρα μου όποτε εκείνοι προσφέρονταν να μείνουν μαζί μας για να μας προσέχουν. Έτσι κι αλλιώς, καθώς τα σώματά μας ανάρρωναν, οι γονείς μάς άφηναν όλο και πιο συχνά μόνες, και ήταν στη διάρκεια εκείνης της περιόδου που αρχίσαμε με την Τζένιφερ να κρατάμε τα ημερολόγια – για να περάσει η ώρα, λέγαμε στον εαυτό μας, παρότι βαθιά μέσα μας γνωρίζαμε ότι ήταν ο τρόπος μας για να αισθανθούμε πως είχαμε έναν κάποιο έλεγχο σε αυτό το άναρχο και άδικο σύμπαν.

Το πρώτο ημερολόγιο δεν ήταν παρά ένα σημειωματάριο από το κομοδίνο μας στο νοσοκομείο, με την επωνυμία ΤΖΟΟΥΝΣ ΜΕΜΟΡΙΑΛ τυπωμένη με γοτθική γραμματοσειρά στην κεφαλίδα. Ελάχιστοι θα το αναγνώριζαν ως ημερολόγιο γεμάτο καθώς ήταν με λίστες των όσων τρομερών βλέπαμε στην τηλεόραση. Είχαμε ζητήσει ακόμα τρία σημειωματάρια από τις νοσοκόμες, οι οποίες μάλλον υπέθεταν ότι γεμίζαμε τις μέρες μας με τριλιζα ή κρεμάλα. Όπως και να 'ταν, κανείς δεν είχε σκεφτεί ν' αλλάξει κανάλι στην τηλεόραση – το CNN παρέμενε ακλόνητο στη θέση του.

Όταν βγήκαμε από το νοσοκομείο, καταπιαστήκαμε στα σοβαρά με τη μελέτη μας. Στη βιβλιοθήκη του σχολείου, βρήκαμε αλμανάκ, ιατρικά περιοδικά, ακόμα κι ένα βιβλίο με στατιστικές του 1987. Αρχίσαμε να συγκεντρώνουμε δεδομένα, να τα εξετάζουμε και να τα καταγράφουμε, γεμίζοντας αράδες επί αράδων με ωμά αποδεικτικά στοιχεία της ανθρώπινης τρωτότητας.

Αρχικά, τα ημερολόγια ήταν χωρισμένα σε οκτώ βασικές κατηγορίες, αλλά καθώς μεγαλώναμε ανακαλύπταμε με τρόπο πόσα πράγματα ήταν ακόμα χειρότερα από τα ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ, τα ΟΙΚΙΑΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ και τον ΚΑΡΚΙΝΟ. Μέσα σε νεκρική σιγή και έπειτα από εξονυχιστική εξέταση, καθισμένες στην ηλιόλουστη θέση του παραθύρου της φωτεινής, όμορφης σοφίτας όπου βρισκόταν το υπνοδωμάτιό μου, η Τζένιφερ δημιουργούσε με τον μαύρο μαρκαδόρο της καινούργιες κεφαλίδες, γράφοντας με έντονα κεφαλαία λέξεις όπως ΑΠΑΓΩΓΗ, ΒΙΑΣΜΟΣ και ΦΟΝΟΣ.

Οι στατιστικές μάς έδιναν μεγάλη παρηγοριά. Στο κάτω κάτω, η γνώση είναι δύναμη. Η Τζένιφερ κι εγώ γνωρίζαμε ότι είχαμε μία πιθανότητα στα δύο εκατομμύρια να χάσουμε τη ζωή μας από τυφώνα· μία στις 310.000 να πεθάνουμε σε αεροπορικό δυστύχημα και μία στις 500.000 να σκοτωθούμε από πρόσκρουση αστεροειδούς στην επιφάνεια της Γης. Η διεστραμμένη άποψή μας περί στατιστικής μάς είχε οδηγήσει στην παραδοχή ότι αυτό καθαυτό το γεγονός πως είχαμε αποστηθίσει όλους εκείνους τους ατέλειωτους πίνακες στοιχείων βελτίωνε τις πιθανότητες επιβίωσής μας. «Μαγική σκέψη» θα το αποκαλούσαν αργότερα οι ψυχοθεραπευτές μας, οι οποίοι εμφανίστηκαν στη ζωή μας από την ημέρα που γύρισα σπίτι για να βρω και τα δεκαεφτά ημερολόγιά μας στοιβαγμένα στο τραπέζι της κουζίνας και τους γονείς μου καθισμένους εκεί να με περιμένουν με δάκρυα στα μάτια.

Ήμουν δεκάξι χρονών τότε, και η Τζένιφερ είχε έρθει να μείνει μαζί μας μόνιμα, επειδή ο πατέρας της βρισκόταν στη φυλακή ύστερα από την τρίτη φορά που τον συνέλαβαν να οδηγεί υπό την επήρεια οινοπνεύματος. Τον επισκεπτόμασταν εκεί, κάνοντας τη διαδρομή με το λεωφορείο, αφού είχαμε καταλήξει στην απόφαση ότι δεν ήταν ασφαλές να οδηγούμε σε αυτή την ηλικία (θα περνούσε άλλος ενάμιση χρόνος μέχρι να πάρουμε δίπλωμα). Ποτέ δεν κατάφερα να συμπαθήσω τον πατέρα της Τζένιφερ και, όπως αποδείχτηκε, το ίδιο ίσχυε και για την ίδια. Αναδιφώντας τώρα το παρελθόν, μου είναι αδύνατο να καταλάβω το λόγο για τον οποίο πηγαίναμε να τον δούμε, αλλά το κάναμε, με ακρίβεια ωρολογιακού μηχανισμού, την πρώτη Κυριακή κάθε μήνα.

Σε αυτές τις επισκέψεις, εκείνος δεν έκανε άλλο από το να κοιτάζει την Τζένιφερ και να κλαίει. Μερικές φορές, επιχειρούσε να ξεκινήσει μια φράση, ποτέ του όμως δεν κατάφερε να την ολοκληρώσει. Η Τζένιφερ παρέμενε σιωπηλή και ακίνητη: Απλώς τον κοίταζε, με βλέμμα απόλυτα κενό, τέτοιο που όμοιό του δεν την είδα ποτέ μου να έχει, ακόμα κι όταν ήμασταν κάτω, σ' εκείνο το κελάρι. Οι δυο τους δε μιλούσαν, κι εγώ καθόμουν πάντα λίγο παράμερα και περιμένα το τέλος της επίσκεψης γεμάτη νευ-

ρικότητα και αμηχανία. Ο πατέρας της ήταν το μόνο θέμα για το οποίο η Τζένιφερ δε συζητούσε ποτέ μαζί μου –δεν έλεγε *απολύτως* τίποτα–, κι έτσι, στη διαδρομή της επιστροφής με το λεωφορείο, περιοριζόμουν να της κρατάω το χέρι, ενώ εκείνη κοίταζε σιωπηλή έξω από το παράθυρο.

Το καλοκαίρι πριν φύγουμε για το Πανεπιστήμιο του Οχάιο, οι ανησυχίες μας χτύπησαν κόκκινο. Σύντομα θα αφήναμε πίσω μας τη σοφίτα μου, την οποία μοιραζόμασταν, και θα βγαίναμε στο αχανές άγνωστο, που για εμάς είχε τη μορφή μιας πανεπιστημιούπολης. Εν είδει προετοιμασίας, καταρτίσαμε τη Λίστα των Ποτέ και την κρεμάσαμε στο πίσω μέρος της πόρτας του δωματίου μας. Η Τζένιφερ, που υπέφερε από αϋπνίες, σηκωνόταν συχνά στη μέση της νύχτας για να προσθέσει κάτι: Ποτέ μην πηγαίνεις στη βιβλιοθήκη της πανεπιστημιούπολης μόνη σου το βράδυ, ποτέ μην παρκάρεις περισσότερες από έξι θέσεις μακριά από τον προορισμό σου, ποτέ μην εμπιστεύεσαι ξένους με σκαμμένο λάστιχο. Ποτέ, ποτέ, ποτέ.

Πριν φύγουμε, φτιάξαμε με μεγάλη σχολαστικότητα ένα μπαούλο, γεμίζοντάς το με θησαυρούς που είχαμε συλλέξει τόσα χρόνια, δώρα από γενέθλια και Χριστούγεννα: μάσκες προσώπου, αντιβακτηριδιακά σαπούνια, φακούς, σπρέι πιπεριού. Διαλέξαμε κοιτώνα σε χαμηλό κτίριο ώστε, σε περίπτωση φωτιάς, να μπορούμε να πηδήξουμε εύκολα έξω. Μελετήσαμε εξονυχιστικά το χάρτη της πανεπιστημιούπολης και φτάσαμε στη νέα κατοικία μας τέσσερις μέρες νωρίτερα για να εξετάσουμε τα μονοπάτια και τους πεζόδρομους και να κάνουμε μια προσεκτική αποτίμηση του φωτισμού, της ορατότητας και του βαθμού γειννίασής τους με τις πολυσύχναστες περιοχές.

Όταν φτάσαμε στον κοιτώνα μας, και πριν ακόμα αδειάσουμε τις βαλίτσες μας, η Τζένιφερ έβγαλε τα εργαλεία της. Με το τρυπάνι της, άνοιξε μια τρύπα στο κούφωμα του συρταρωτού κάθετου παραθύρου μας και πέρασε μέσα της μικρές αλλά δυνατές μεταλλικές μπάρες, έτσι που το παράθυρο να μην μπορεί να ανοιχτεί από έξω, ακόμα κι αν έσπαγε το τζάμι. Δίπλα στο

παράθυρο φυλούσαμε μια ανεμόσκαλα, μαζί με μια πένσα, με την οποία θα αφαιρούσαμε τις μεταλλικές μπάρες σε περίπτωση που μια γρήγορη απόδραση κρινόταν αναγκαία. Πήραμε ειδική άδεια από το τμήμα ασφαλείας του πανεπιστημίου για να προσθέσουμε στην πόρτα μας μία επιπλέον ενισχυμένη κλειδαριά. Ως τελική πινελιά, η Τζένιφερ κρέμασε τη Λίστα των Ποτέ στον τοίχο ανάμεσα στα κρεβάτια μας, και ύστερα κι από αυτό επιθεωρήσαμε ικανοποιημένες το χώρο.

Στη δική μας περίπτωση, ίσως τελικά το σύμπαν απέδωσε ένα είδος διεστραμμένης δικαιοσύνης. Ή ίσως, απλά, οι κίνδυνοι της ζωής στον έξω κόσμο να ήταν μεγαλύτεροι απ' ό,τι υπολογίζαμε. Όπως και να είχε, πιστεύω ότι η Τζένιφερ κι εγώ ξεπεράσαμε τα όριά μας προσπαθώντας να ζήσουμε κάτι που να μοιάζει με φυσιολογική φοιτητική ζωή. Πραγματικά, σκεφτόμουν αργότερα, δεν ήμασταν τόσο αδαείς. Ταυτόχρονα, όμως, η γοητεία του συνηθισμένου αποδείχτηκε αληθινά ακαταμάχητη. Πηγαίναμε στα μαθήματα χωρία η μία από την άλλη, ακόμα κι αν αυτό σήμαινε ότι θα σκορπιζόμασταν στα δύο άκρα της πανεπιστημιούπολης. Μερικές φορές, μέναμε στη βιβλιοθήκη πολύ μετά αφότου σκοτεινίαζε, κουβεντιάζοντας με καινούργιους φίλους. Ακόμα και σε κάνα δυο πάρτι του πανεπιστημίου πήγαμε. Όπως όλα τα φυσιολογικά παιδιά.

Για την ακρίβεια, ύστερα από δύο μόλις μήνες φοιτητικής ζωής, είχα αρχίσει να σκέφτομαι ότι ίσως κατορθώναμε να ζήσουμε κι εμείς όπως όλος ο υπόλοιπος κόσμος. Σκεφτόμουν ότι ίσως μπορούσαμε ν' αφήσουμε πίσω μας τους φόβους και τα άγχη της πρώτης νεότητάς μας, όπως είχαμε κάνει και με τα αναμνηστικά της παιδικής μας ηλικίας, όλα εκείνα τα μικροπράγματα που είχαμε αφήσει στη σοφίτα μας, πακεταρισμένα και ασφαλή μέσα στις χαρτονένιες κούτες τους. Σκεφτόμουν, σχετικά με αυτό που τώρα μου φαίνεται αιρετική αποστασία από τις βασικές αρχές μας, ότι ίσως οι εφηβικές εμμονές μας να ήταν απλώς αυτό ακριβώς, εμμονές, κι ότι ίσως είχαμε αρχίσει εντέλει να μεγαλώνουμε.

Ευτυχώς, αυτές τις σκέψεις τις κράτησα για τον εαυτό μου. Δε μίλησα για τις τρελές ιδέες μου στην Τζένιφερ ούτε διανοήθηκα, φυσικά, να τις θέσω σε εφαρμογή, πράγμα που με βοήθησε να συγχωρήσω λίγο τον εαυτό μου εκείνες τις σκοτεινές μέρες και νύχτες που ακολούθησαν. Ήμασταν απλώς φοιτήτριες και κάναμε ό,τι κάνουν όλες οι φοιτήτριες και οι φοιτητές του κόσμου. Παρ' όλ' αυτά, το γεγονός ότι είχαμε ακολουθήσει πιστά όλους τους κανόνες μας ως το πικρό τέλος ήταν για μένα μια παρηγοριά. Σχεδόν μηχανικά, είχαμε εφαρμόσει τις αυτοσχέδιες στρατηγικές προστασίας με στρατιωτική πειθαρχία και ακρίβεια, με την κάθε μέρα να αποτελεί ακόμα μία άσκηση ασφαλείας. Κάθε δραστηριότητά μας ακολουθούσε τους δικούς της κανόνες, περνούσε από τριπλό έλεγχο και συνοδευόταν πάντα από ένα εναλλακτικό σχέδιο. Βρισκόμασταν σε επαγρύπνηση. Ήμασταν προσεκτικές.

Η νύχτα εκείνη δεν ήταν αλλιώτικη από τις άλλες. Πριν καν εγκατασταθούμε στην πανεπιστημιούπολη, είχαμε εντοπίσει ποια υπηρεσία ταξί της περιοχής είχε τα μικρότερα ποσοστά ατυχημάτων και είχαμε ανοίξει λογαριασμό εκεί. Η χρέωση πήγαινε κατευθείαν στις πιστωτικές μας κάρτες, για την περίπτωση που ξεμένουμε από μετρητά ή μας έκλεβαν τα πορτοφόλια. Στο κάτω κάτω, ο τριακοστός έβδομος κανόνας της λίστας μας ήταν το Ποτέ μη Μείνεις Χωρίς Εναλλακτική. Από τον δεύτερο κιόλας μήνα του ακαδημαϊκού μας εξαμήνου, ο υπάλληλος στο τηλεφωνικό κέντρο μάς αναγνώριζε από τη φωνή. Το μόνο που είχαμε να κάνουμε ήταν να του δώσουμε μια διεύθυνση παραλαβής, και λίγα λεπτά αργότερα βρισκόμασταν πάλι ασφαλείς στο φρούριο του κοιτώνα μας.

Εκείνο το βράδυ πήγαμε σ' ένα ιδιωτικό πάρτι εκτός πανεπιστημιούπολης, πράγμα που δεν είχαμε ξανακάνει. Γύρω στα μεσάνυχτα, κι ενώ η ατμόσφαιρα είχε μόλις αρχίσει να ζεσταίνεται, αποφασίσαμε με την Τζένιφερ ότι είχαμε υπερβεί τα όρια. Έτσι, τηλεφωνήσαμε στην υπηρεσία ταξί και σε χρόνο μηδέν κατέφθασε ένα σαραβαλιασμένο μαύρο σεντάν. Δεν παρατηρήσαμε τί-

ποτα το ασυνήθιστο, μέχρι που βρεθήκαμε καθισμένες και δεμένες με τις ζώνες ασφαλείας στο πίσω κάθισμα. Η καμπίνα είχε περίεργη μυρωδιά, αλλά δεν έδωσα σημασία, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι οι περίεργες μυρωδιές ενέπιπταν εντός των ορίων του αναμενόμενου για μια τοπική υπηρεσία ταξί όπως αυτή. Ένα δυο λεπτά αφότου ξεκινήσαμε, η Τζένιφερ αποκοιμήθηκε με το κεφάλι ακουμπισμένο στον ώμο μου.

Αυτή η ανάμνηση, η τελευταία από την άλλη μας ζωή, έχει μείνει αναλλοίωτη στη φαντασία μου μέσα σ' ένα φωτοστέφανο ιδανικής γαλήνης. Ένωθα βαθιά ικανοποίηση. Ατένιζα με πραγματική αισιοδοξία το μέλλον, κι αυτό που έβλεπα να μας περιμένει ήταν μια φυσιολογική, αληθινή ζωή. Η Τζένιφερ κι εγώ κάναμε βήματα προς τα εμπρός. Θα γινόμασταν ευτυχισμένες.

Πρέπει να αποκοιμήθηκα κι εγώ, γιατί, όταν άνοιξα τα μάτια, απόλυτο σκοτάδι τύλιγε την πίσω θέση όπου βρισκόμασταν, με τα φώτα της πόλης έξω να έχουν αντικατασταθεί από την αδύναμη λάμψη των άστρων. Το μαύρο σεντάν διέσχισε με ιλιγγιώδη ταχύτητα τον έρημο πια αυτοκινητόδρομο. Το μόνο που φαινόταν μπροστά μας ήταν η καταχνιά του ορίζοντα. Ήταν βέβαιο ότι δεν κατευθυνόμασταν προς το πανεπιστήμιο.

Στην αρχή πανικοβλήθηκα. Μετά θυμήθηκα τον έβδομο κανόνα της Λίστας: Ποτέ μην Πανικοβάλλεσαι. Μηχανικά και αστραπιαία, το μυαλό μου έκανε μια ανασκότηση της ημέρας μας, προσπαθώντας να εντοπίσει πού είχαμε κάνει λάθος. Γιατί σίγουρα κάπου πρέπει να υπήρχε ένα λάθος. Αυτό που ζούσαμε δεν ήταν η «μοίρα» μας.

Κι έπειτα, συνειδητοποίησα με πικρία το βασικότερο και πιο θεμελιώδες λάθος όλων. Δεν υπήρχε μητέρα που να μη διδάσκει στο παιδί της τον ίδιο απλό κανόνα ασφαλείας, τον πλέον προφανή στη λίστα μας: Ποτέ μην μπαίνεις σε ξένα αυτοκίνητα.

Ασεβείς καθώς είχαμε αρχίσει να γινόμαστε προς τους κανόνες, είχαμε πιστέψει ότι μπορούσαμε να τους παραβιάσουμε –λίγάκι, μόνο λίγο–, ότι η τετράγωνη λογική μας, η έρευνά μας και οι προφυλάξεις μας μας επέτρεπαν αυτή την πολυτέλεια. Τί-

ποτα, όμως, δεν μπορούσε ν' αλλάξει το γεγονός ότι δεν είχαμε τηρήσει κατά γράμμα τον κανόνα. Είχαμε φανεί αφελείς. Δεν πιστεύαμε ότι άλλα μυαλά θα μπορούσαν να είναι εξίσου ψυχρά και μεθοδικά με τα δικά μας. Είχαμε αντιμετωπίσει το κακό που ενέδρευε στον κόσμο ως απλή στατιστική πιθανότητα και όχι ως υπαρκτό εχθρό.

Εκεί, στο πίσω κάθισμα εκείνου του αυτοκινήτου, πήρα τρεις βαθιές εισπνοές και ύστερα κοίταξα το γλυκό, κοιμισμένο πρόσωπο της Τζένιφερ για μια ατέλειωτη, γεμάτη θλίψη, στιγμή. Ήξερα ότι αμέσως μόλις ενεργούσα, για δεύτερη φορά στη λιγόχρονη ζωή της, η Τζένιφερ θα ξυπνούσε σε μια ζωή πέρα για πέρα αλλαγμένη. Τελικά, με τον τρόπο να με πλημμυρίζει, την έπιασα από τον ώμο και την κούνησα μαλακά. Στην αρχή με κοίταξε απορημένη, αγουροξυπνημένη. Έφερα το δάχτυλό μου στα χείλη, καθώς το βλέμμα της άρχιζε να εστιάζει και ο εγκέφαλος της να επεξεργάζεται την κατάστασή μας. Όταν είδα τη συνειδητοποίηση και το φόβο να αναδύονται στο πρόσωπό της, παραλίγο να μου ξεφύγει μια μικρή κραυγή, κατάφερα, όμως, να την πνίξω κλείνοντας το στόμα με την παλάμη μου. Η Τζένιφερ είχε περάσει πολλά και είχε υποφέρει τα πάνδεινα. Χωρίς εμένα, δεν υπήρχε περίπτωση να επιβιώσει από αυτό. Έπρεπε να φανώ δυνατή.

Καμιά μας δεν έβγαλε τον παραμικρό ήχο. Είχαμε εκπαιδεύσει τον εαυτό μας να μην αντιδρούμε αυθόρμητα σε καταστάσεις έκτακτης ανάγκης. Κι αυτή ήταν σίγουρα μια κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

Μέσα από το χοντρό, διάφανο πλαστικό διαχωριστικό που μας χώριζε από το μπροστινό μέρος του αυτοκινήτου, δεν μπορούσαμε να διακρίνουμε παρά ελάχιστα πράγματα από τον απαγωγέα μας: Ο οδηγός μας είχε σκούρα καστανά μαλλιά, μεγάλα χέρια, ακουμπισμένα σταθερά στο τιμόνι, ενώ φορούσε μαύρο μάλλινο πανωφόρι. Στην αριστερή μεριά του λαιμού του, μισοκρυμμένο από το γιακά του, υπήρχε ένα μικρό τατουάζ το θέμα του οποίου δεν μπορούσα να το αναγνωρίσω μέσα στο σκοτάδι. Ανατρίχιασα. Ο εσωτερικός καθρέφτης ήταν γυρισμένος προς

τα πάνω, κι έτσι δεν μπορούσαμε να δούμε σχεδόν τίποτα από το πρόσωπό του.

Όσο πιο αθόρυβα γινόταν, δοκιμάσαμε τα χερούλια στις πόρτες. Ήταν κλειδωμένες. Οι μηχανισμοί των παραθύρων ήταν κι αυτοί απενεργοποιημένοι. Ήμασταν παγιδευμένες.

Αργά, η Τζένιφερ έσκυψε, σήκωσε την τσάντα της από το δάπεδο κι άρχισε να την ψάχνει, κρατώντας το βλέμμα της πάνω μου. Έβγαλε ένα σπρέι πιπεριού. Κούνησα αρνητικά το κεφάλι, γνωρίζοντας ότι μας ήταν άχρηστο σ' έναν τόσο μικρό, κυριολεκτικά σφραγισμένο, χώρο. Παρ' όλ' αυτά, νιώθαμε πιο ασφαλείς έχοντάς το.

Έψαξα κι εγώ στην τσάντα μου, που βρισκόταν στα πόδια μου. Βρήκα ένα ίδιο σπρέι και έναν μικρό συναγερμό χειρός με κουμπί πανικού. Δεν μπορούσαμε να κάνουμε άλλο από το να περιμένουμε, σιωπηλές, έντρομες, σφίγγοντας στα τρεμάμενα χέρια μας τα σπρέι μας, με τον ιδρώτα να σχηματίζει σταγόνες στα μέτωπά μας παρά την οκτωβριανή ψύχρα που είχε έξω.

Σάρωσα με το βλέμμα την καμπίνα του αυτοκινήτου, προσπαθώντας να καταλήξω σ' ένα σχέδιο. Και τότε το πρόσεξα. Στη δική μου μεριά, το διαχωριστικό είχε έναν μικρό εξαεριστήρα με γρίλιες, εκείνος όμως στη μεριά της Τζένιφερ ήταν συνδεδεμένος με μια αυτοσχέδια κατασκευή από μέταλλο και λάστιχο. Σ' έναν σωλήνα που εξαφανιζόταν από το οπτικό μας πεδίο κάπου στο δάπεδο του μπροστινού μέρους του αυτοκινήτου ήταν προσαρτημένες βαλβίδες. Ακίνητοποιημένη στη θέση μου, έμεινα να κοιτάζω χάσκοντας τον περίπλοκο μηχανισμό, με το μυαλό μου να προσπαθεί απεγνωσμένα να σκεφτεί κάτι, χωρίς ωστόσο να μπορεί να συλλάβει τη λογική του όλου πράγματος. Τελικά, το κατάλαβα.

«Θα μας ναρκώσουν», ψιθύρισα στην Τζένιφερ. Χαμήλωσα με θλίψη το βλέμμα μου στο σπρέι πιπεριού, γνωρίζοντας ότι δε θα είχα την ευκαιρία να το χρησιμοποιήσω. Το χάιδεψα σχεδόν τρυφερά και ύστερα το άφησα να πέσει στο πάτωμα, καθώς έστρεφα το βλέμμα μου στην πηγή της επικείμενης καταδίκης

μας. Η Τζένιφερ ακολούθησε τη ματιά μου και κατάλαβε αμέσως τι σήμαινε αυτό. Δεν είχαμε καμία ελπίδα.

Ο οδηγός πρέπει να με άκουσε να μιλάω, γιατί, δευτερόλεπτα μετά, ο σιγανός συριστικός ήχος που άρχισε ν' ακούγεται μας προειδοποίησε ότι πολύ σύντομα θ' αρχίζαμε να νυστάζουμε. Στη δική μου μεριά, οι γρίλιες του εξαερισμού έκλεισαν. Κρατηθήκαμε σφιχτά από το χέρι, αδράχνοντας με το άλλο τη δερματίνη του καθίσματος. Μετά, ο κόσμος γύρω μας γλίστρησε κι εξαφανίστηκε.

Όταν συνήλθα, βρισκόμουν στο σκοτεινό κελάρι που θα γινόταν το σπίτι μου για περισσότερα από τρία χρόνια. Ξύπνησα από τη νάρκωση σταδιακά, με πολύ αργούς ρυθμούς, προσπαθώντας να εσιτιάσω το βλέμμα μου στην γκριζα θάλασσα που κλυδωνιζόταν εμπρός μου. Όταν τελικά τα μάτια μου καθάρισαν, αναγκάστηκα να τα ξανακλείσω σφιχτά για να απωθήσω τον πανικό που απειλούσε να με κυριεύσει. Περίμενα δέκα δευτερόλεπτα, είκοσι, τριάντα και ύστερα τα ξανάνοιξα. Χαμήλωσα το βλέμμα στο σώμα μου. Ήμουν ολόγυμνη και δεμένη στον τοίχο με μια αλυσίδα που ξεκινούσε από τον αστράγαλό μου. Ένα ρίγος διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά μου, ενώ το στομάχι μου συσπάστηκε.

Δεν ήμουν μόνη. Υπήρχαν ακόμα δύο κορίτσια εκεί κάτω, απισχνασμένα, γυμνά και αλυσοδεμένα στον τοίχο δίπλα μου. Μπροστά μας βρισκόταν το κουτί. Ήταν ένα απλό ξύλινο καφάσι μεταφορών, με ενάμισι περίπου μέτρο πλάτος και ύψος γύρω στο ένα είκοσι. Από εκεί όπου βρισκόμουν δεν έβλεπα το άνοιγμά του, οπότε δεν μπορούσα να πω με ποιον τρόπο ήταν ασφαλισμένο. Από το ταβάνι κρεμόταν μ' ένα καλώδιο ένας γυμνός γλόμπος. Ταλαντευόταν απειροελάχιστα.

Η Τζένιφερ ήταν άφαντη.

Δεκατρία χρόνια αργότερα, κάποιος που δε με ήξερε –και, για να είμαστε ειλικρινείς, δε με ήξερε κανείς– μπορεί να σκεφτόταν ότι ζούσα στη Νέα Υόρκη την ονειρεμένη ζωή κάθε ελεύθερου κοριτσιού. Μπορεί ακόμα και να σκεφτόταν ότι, τελικά, όλα είχαν πάει καλά. Ότι είχα προχωρήσει. Ότι το είχα ξεπεράσει. Ότι είχα επιζήσει του τραύματος.

Η εφηβική μου ενασχόληση με τις πιθανότητες είχε αποδώσει καρπούς, αφού πλέον είχα μια σταθερή, αν και όχι ιδιαίτερα ελκυστική, δουλειά ως εμπειρογνώμονας σε μια εταιρεία που ειδικευόταν στις ασφάλειες ζωής. Κατά κάποιον τρόπο, το έβρισκα ταιριαστό να εργάζομαι για μια επιχείρηση που στοιχημάτιζε στο θάνατο και την καταστροφή. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά μου επέτρεπαν να δουλεύω από το σπίτι. Πραγματικός παράδεισος.

Οι γονείς μου δεν μπορούσαν να καταλάβουν γιατί μετακόμισα τόσο γρήγορα στη Νέα Υόρκη, ενώ βρισκόμουν ακόμη στην ανάρρωση, προσπαθώντας να συνέλθω και να προσαρμοστώ, παλεύοντας με τη σωρεία των φόβων μου. Δεν καταλάβαιναν πόσο πιο ασφαλής ένιωθα έχοντας πλήθη ανθρώπων έξω από την πόρτα μου, όλες τις ώρες της ημέρας και της νύχτας. Στη Νέα Υόρκη, προσπάθησα να τους εξηγήσω, υπάρχει πάντα κάποιος να σ' ακούσει αν ουρλιάξεις. Και το ακόμα καλύτερο, υπήρχαν τα εκπληκτικά πλεονεκτήματα ενός κτιρίου με θυρωρό σε μια πόλη που δεν κοιμόταν ποτέ. Να, λοιπόν, που βρισκόμουν στο Άπερ Γουέστ Σάιτ του Μανχάταν, περικυκλωμένη από εκατομμύρια ανθρώπους, κανείς ωστόσο από τους οποίους δεν μπορούσε να με πλησιάσει αν δεν το ήθελα.

Ο Μπομπ από το θυρωρείο με ειδοποιούσε καλώντας με στο θυροτηλέφωνο και ήξερε ότι, αν δεν απαντούσα, σήμαινε πως δεν ήθελα να δω κανέναν – τελεία και παύλα. Μου έφερνε προσωπικά το φαγητό που παράγγελα, επειδή λυπόταν την τρελή του 11-7 κι επειδή τις γιορτές τού έδινα τα τριπλά απ' όλους τους υπόλοιπους. Έτσι, λοιπόν, μπορούσα, αν ήθελα, να μένω σπίτι μου όλη μέρα, κάθε μέρα, με κάθε γεύμα να παραδίδεται στην πόρτα μου και κάθε εξωτερική δουλειά να διεκπεραιώνεται από κάποιον άλλο. Είχα υψηλής ποιότητας διαδικτυακή σύνδεση και ένα πλήρες πακέτο συνδρομητικής τηλεόρασης. Δεν υπήρχε τίποτα που να μην μπορώ να κάνω από την ασφάλεια του άριστα εξοπλισμένου τριαριού που με είχαν βοηθήσει ν' αγοράσώ οι γονείς μου.

Τα πρώτα χρόνια έξω ήταν πραγματική παράνοια, κυριολεκτικά και μεταφορικά, αλλά χάρη στις πέντε συνεδρίες την εβδομάδα με τη δόκτορα Σίμονς, τη θεραπεύτρια που είχε εξασφαλίσει για εμάς το κράτος, κατάφερα να επιστρέψω στο πανεπιστήμιο, να βρω δουλειά και να λειτουργήσω υποφερτά στον πραγματικό κόσμο. Καθώς, όμως, ο καιρός περνούσε και η σχέση μου με τη θεραπεύτριά μου βάλτωνε, ανακάλυψα ότι η πρόοδος μου είχε όρια: Ουσιαστικά, ήταν αδύνατο να προχωρήσω πέρα από ένα ορισμένο σημείο.

Και τότε, άρχισα να κάνω βήματα προς τα πίσω. Να υπαναχωρώ. Σιγά σιγά, ανεπαίσθητα. Μέχρι που ακόμα και η κάθε έξοδος μου από το διαμέρισμα με δυσκόλευε ολοένα και περισσότερο. Απλώς προτιμούσα να μένω ασφαλής στο κουνούλι μου, στο μέσο ενός κόσμου που θεωρούσα ότι εκτροχιαζόταν. Ενός κόσμου τις αστεϊρευτές φανλότητες του οποίου ανακάλυπτα καθημερινά χάρη στα ηλεκτρονικά μέσα, που τις εντόπιζα και τις κατέγραφα μέσω ενός διαρκώς εξελισσόμενου και ολοένα πιο εξεζητημένου λογισμικού.

Κι έπειτα, μια μέρα, το θυροτηλέφωνο χτύπησε, και ο Μπομπ μού είπε ότι δεν ήταν κάποια παραγγελία αλλά ένας άντρας, ένας άνθρωπος με σάρκα και οστά. Κάποιος από το παρελθόν

μου. Δεν έπρεπε να τον αφήσω ν' ανέβει, θεωρούσα, όμως, ότι στον συγκεκριμένο επισκέπτη όφειλα τουλάχιστον αυτό. Κι εκεί άρχισαν όλα.

«Καρολάιν». Ο πράκτορας ΜακΚόρντι συνέχιζε να χτυπάει την πόρτα μου, όσο εγώ έστεκα κοκαλωμένη από την άλλη πλευρά. Είχα να του μιλήσω δύο χρόνια, από τότε που έφτασε το τελευταίο γράμμα. Δεν ήμουν έτοιμη γι' ακόμα μία επικοινωνία μ' εκείνη την άλλη ζωή.

Ήταν όταν έφτασε εκείνη η τελευταία επιστολή από τη φυλακή που έπαπα εντελώς να βγαίνω έξω. Και μόνο η ιδέα ότι θα άγγιζα κάτι που είχε άγγιξει εκείνος, ότι θα διάβαζα κάτι που είχε σκεφτεί και συντάξει εκείνος ήταν αρκετή για να με εκτοξεύσει στην τροχιά του φαύλου κύκλου του φόβου και της απόγωσης που θεωρούσα ότι ανήκε πλέον στο παρελθόν. Η δόκτωρ Σίμονς άρχισε τις κατ' οίκον επισκέψεις. Τον πρώτο μήνα, αν και η ίδια δεν το έλεγε, ήξερα ότι βρισκόμουν υπό αυστηρή επίβλεψη του είδους που επιστρατεύεται για όσους εμφανίζουν έντονες αυτοκτονικές τάσεις. Η μητέρα μου πήρε το αεροπλάνο και ήρθε να μείνει μαζί μου. Ο πατέρας μου τηλεφώνουσε κάθε βράδυ. Είχα υποστεί εισβολή. Και να που τώρα άρχιζε πάλι.

«Μπορείς να μου ανοίξεις, Καρολάιν;»

«Σάρα», τον διόρθωσα πίσω από την κλειστή πόρτα, εκνευρισμένη με το γεγονός ότι ο ΜακΚόρντι ακολουθούσε κατά γράμμα το πρωτόκολλο χρησιμοποιώντας εκείνο το άλλο όνομα, αυτό που χρησιμοποιούσα στον έξω κόσμο.

«Συγγνώμη. Σάρα ήθελα να πω. Μπορείς να μου ανοίξεις;»

«Έχεις κι άλλο γράμμα;»

«Πρέπει να σου μιλήσω για κάτι πιο σημαντικό, Καρ... Σάρα. Ξέρω ότι το έχεις ήδη συζητήσει λίγο με τη δόκτορα Σίμονς. Μου είπε ότι μπορούσα να περάσω να σε δω».

«Δε θέλω να μιλήσω γι' αυτό. Δεν είμαι έτοιμη». Ετοιμαζόμουν να κάνω μεταβολή και να κλείσω εκεί το θέμα, μετά όμως, νιώθοντας ότι ήταν αναπόφευκτο, ξεκλείδωσα μεθοδικά τις τέσσερις κλειδαριές μου – τρεις ασφαλείας και μία κανονική. Άνοιξα

αργά την πόρτα. Και να τος μπροστά μου, με το σήμα του στο χέρι ανοιγμένο για να το δω. Ήξερε ότι θα ήθελα να βεβαιωθώ πως ερχόταν να με επισκεφθεί με την υπηρεσιακή του ιδιότητα. Χαμογέλασα με αυτό. Μετά, παίρνοντας στάση άμυνας, δίπλωσα τα μπράτσα μου στο στήθος και, με το χαμόγελό μου εξαφανισμένο, έκανα ένα βήμα πίσω. «Γιατί εγώ;»

Έκανα μεταβολή, και ο Τζιμ με ακολούθησε στο δωμάτιο. Καθήσαμε ο ένας απέναντι στον άλλο, δεν του πρόσφερα, όμως, τίποτα να πιει από φόβο μήπως ένιωθε υπερβολικά ευπρόσδεκτος και αποφάσιζε να μείνει περισσότερο απ' όσο ήταν εντελώς απαραίτητο. Κοίταξε γύρω του.

«Άψογο», είπε, και στα χείλη του σχηματίστηκε ένα αργό χαμόγελο. «Δεν αλλάζεις, Σάρα». Έβγαλε το σημειωματάριο και το στίλό του και τα ακούμπησε προσεκτικά στο τραπεζάκι του καφέ, σε τέλεια γωνία ενενήντα μοιρών.

«Ούτε κι εσύ», είπα, παρατηρώντας την ακρίβεια των κινήσεών του. Χαμογέλασα χωρίς να το θέλω.

«Ξέρεις γιατί εσύ», είπε απαντώντας στην ερώτησή μου. «Και ξέρεις γιατί πρέπει να γίνει τώρα. Πλησιάζουμε».

«Πότε είναι;»

«Σε τέσσερις μήνες. Αλλά θα ήταν καλό να προετοιμαστείς από τώρα. Μπορούμε να κάνουμε μαζί την προετοιμασία. Θα δουλέψουμε μαζί το κάθε σου βήμα. Δε θα είσαι μόνη».

«Ναι, αλλά η Κριστίν; Η Τρέισι;»

«Η Κριστίν αρνείται να μας μιλήσει – δε θέλει επαφές ούτε μ' εμάς ούτε με την κοινωνική λειτουργό της. Έχει ξεκόψει εντελώς. Παντρεύτηκε έναν τραπεζίτη επενδύσεων ο οποίος δε γνωρίζει τίποτα για το παρελθόν της – ούτε καν το πραγματικό της όνομα –, μένει σ' ένα διαμέρισμα στην Παρκ Άβενιου και έχει αποκτήσει δύο κόρες. Η μία πήγε φέτος στο Επισκοπικό νηπιαγωγείο. Δε θέλει να έχει καμία απολύτως σχέση με αυτή την ιστορία».

Δεν ήξερα πολλά για την τωρινή ζωή της Κριστίν, αλλά, αν δεν το άκουγα, δε θα μπορούσα να πιστέψω ότι είχε καταφέρει

να αποσυνδέσει παντελώς όλη εκείνη την εμπειρία από την ύπαρξή της, να την απομονώσει και να την αφαιρέσει σαν καρκίνωμα, που ήταν πέρα από κάθε αμφιβολία.

Έπρεπε, βέβαια, να το περιμένω, δεδομένου ότι η Κριστίν ήταν εκείνη που είχε προτείνει ν' αλλάξουμε ταυτότητα όταν συνειδητοποιήσαμε πόσο αδηφάγα ήταν η όρεξη των ΜΜΕ για την ιστορία μας. Η Κριστίν είχε φύγει από το Τμήμα Προσαγωγών του αστυνομικού τμήματος αποφασισμένη, σαν να μην είχε αγγίξει άπειρες φορές τα όρια της λιμοκτονίας τα προηγούμενα δύο χρόνια, σαν να μην είχε περάσει τα προηγούμενα τρία κλαίγοντας σωριασμένη σε μια γωνιά. Δεν κοίταξε πίσω. Δεν αποχαιρέτησε ούτε εμένα ούτε την Τρέισι, δεν κατέρρευσε όπως η Τρέισι, δεν κατέβασε το κεφάλι ηττημένη, ρημαγμένη από τα τόσα χρόνια ταπείνωσης και οδύνης. Απλώς σηκώθηκε κι έφυγε.

Έπειτα απ' αυτό, μαθαίναμε μόνο σε γενικές γραμμές για την εξέλιξή της, μέσω της κοινωνικής λειτουργού που μας επισκεπτόταν όλες και η οποία κάθε χρόνο επιχειρούσε να μας συγκεντρώσει ξανά, με το αμφισβητήσιμο επιχείρημα ότι έτσι θα βοηθούσαμε η μία την άλλη να συνέλθει και να προσαρμοστεί στον έξω κόσμο. Το ηχηρό μήνυμα της Κριστίν ήταν ότι εκείνη είχε ήδη συνέλθει και ότι είχε προσαρμοστεί μια χαρά στον λαμπερό κόσμο της Παρκ Άβενιου. *Ευχαριστώ, αλλά να μου λείπει το βύσσινο*, ήταν σαν να μας έλεγε. *Κι ας πάτε όλες στα τσακίδια.*

«Η Τρέισι τότε».

«Η Τρέισι θα έρθει, πρέπει να καταλάβεις, όμως, ότι δε γίνεται μόνο με αυτή».

«Γιατί όχι; Η Τρέισι είναι ισορροπημένη, πανέξυπνη και δεινή ρήτορας. Ακόμα και μικροεπιχειρηματία θα μπορούσες να τη χαρακτηρίσεις. Ή μήπως όχι;»

Ο ΜακΚόρντι άφησε ένα γέλακι. «Παραγωγικό μέλος της κοινωνίας, να. *Μικροεπιχειρηματία* όμως... Πολύ αμφιβάλλω. Δεν είναι και η μανάβισσα της γειτονιάς. Μάλλον η ριζοσπαστική φεμινίστρια της διπλανής πόρτας, θα έλεγα. Κι επειδή η εφημερίδα ειδικού ενδιαφέροντος την οποία εκδίδει εστιάζει στη

βία κατά των γυναικών, η παρουσία της μπορεί να κινήσει υποψίες σχετικά με τα κίνητρό της.

»Και, ναι», συνέχισε ο Τζιμ, «η Τρέισι ξέρει να μιλάει. Έπειτα από τόσα χρόνια μεταπτυχιακών σπουδών, αλίμονο αν δεν ήξερε. Σε καταστάσεις όπως αυτή, όμως, περνάει πάντα στην επίθεση, πράγμα που σημαίνει ότι δεν πρόκειται να εμπνεύσει αισθήματα οίκτου στο Συμβούλιο Αποφυλάκισης Κρατουμένων. Για να μην αναφερθώ στο γεγονός ότι έχει ξυρσίσει το μισό κεφάλι της και ότι έχει σαράντα ένα τατουάζ».

«Και πώς ξέρεις ότι...»

«Τη ρώτησα. Δεν τα μέτρησα». Ο ΜακΚόρντι έκανε μια παύση. «Καρολά...»

«ΣΑΡΑ».

«Σάρα. Πότε βγήκες τελευταία φορά από αυτό το διαμέρισμα, Σάρα;»

«Τι εννοείς;» Απέστρεψα το πρόσωπό μου και κοίταξα γύρω μου, λες και αυτό το προπολεμικό, κατάλευκο διαμαντάκι ήταν με κάποιον τρόπο συνένοχός μου. Σίγουρα, πάντως, ήταν ο δικός μου αυτοσχέδιος παράδεισος. «Είναι τόσο όμορφο. Γιατί να θέλω να το αφήσω;»

«Ξέρεις τι εννοώ. Πότε ήταν η τελευταία φορά που βγήκες; Για να πας οπουδήποτε. Να κάνεις το γύρο του τετραγώνου. Να πάρεις λίγο αέρα. Να γυμναστείς.»

«Ανοίγω τα παράθυρα. Μερικές φορές. Και γυμνάζομαι. Ξέρεις. Εδώ». Ξανακοίταξα γύρω μου. Όλα τα παράθυρα ήταν κλειστά και κλειδωμένα παρά την όμορφη ανοιξιάτικη μέρα.

«Το ξέρει αυτό η δόκτωρ Σίμονς;»

«Το ξέρει. Και δε “με πιέζει πέρα από τα όριά μου”, όπως το θέτει. Ή κάπως έτσι, τέλος πάντων. Μην ανησυχείς. Η δόκτωρ Σίμονς με παρακολουθεί στενά. Έχει τον αριθμό μου. Ή, μάλλον, τους αριθμούς μου. Ιδεοψυχαναγκαστική διαταραχή, αγοραφοβία, αφηφοβία, μετατραυματική διαταραχή άγχους. Εξακολουθώ να τη βλέπω τρεις φορές την εβδομάδα. Ναι, μη με κοιτάς έτσι. Εδώ τη βλέπω, μέσα σε αυτό το διαμέρισμα. Ξέρεις,

όμως, ότι είμαι ευυπόληπτη πολίτης με μια καλή δουλειά κι ένα υπέροχο σπίτι. Μια χαρά είμαι. Τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι πολύ χειρότερα».

Ο Τζιμ έμεινε για μια στιγμή να με κοιτάζει με βλέμμα που πρόδιδε οίκτο. Κοίταξα αλλού. Αισθανόμουν κάπως ντροπισμαμένη, και ήταν ένα συναίσθημα που είχα να νιώσω πολύ καιρό. Όταν μίλησε τελικά, ο τόνος της φωνής του αντίχρησε απόλυτα σοβαρός.

«Σάρα», μου είπε. «Υπάρχει κι άλλο γράμμα».

«Στείλ' το μου», απάντησα, με μια σφοδρότητα που μας ξάφνιασε και τους δύο.

«Η δόκτωρ Σίμονς δεν το βρίσκει και τόσο καλή ιδέα. Δεν ήθελε να σου το πω».

«Το γράμμα είναι δικό μου. Τ' όνομά μου δε γράφει επάνω; Άρα, πρέπει να μου το στείλεις. Έτσι δε λέει ο ομοσπονδιακός νόμος; Ή κάποιος νόμος, τέλος πάντων...» Σηκώθηκα κι άρχισα να βηματίζω στο δωμάτιο, μασουλώντας το νύχι του αντίχειρά μου.

«Δε βγάζουν νόημα αυτά που λέει», άρχισε ο ΜακΚόρντι. «Τις ίδιες ανοησίες αναμασάει. Κυρίως για τη γυναίκα του».

«Δεν αμφιβάλλω καθόλου ότι αυτά που λέει δε βγάζουν νόημα. Όλα του τα γράμματα έτσι ήταν. Κάποια στιγμή, όμως, κάτι θα του ξεφύγει, κι εκεί θα βρω την ένδειξη που θέλω. Κάποια στιγμή, θα μου πει πού βρίσκεται το σώμα. Όχι στα ίσια, αλλά κάτι θ' αφήσει να εννοηθεί, κάτι που θα μου δείξει πού να ψάξω».

«Και πώς θα το κάνεις αυτό; Πώς θα ψάξεις; Εσύ δε βγαίνεις καν από το σπίτι. Δε θέλεις καν να καταθέσεις στην ακροαματική διαδικασία για την αποφυλάκισή του».

«Από τη γυναίκα του! Μπορείς να μου πεις τι είδους γυναίκα παντρεύεται έναν τέτοιο άντρα;» τον διέκοψα αγνοώντας τα σχόλιά του κι αρχίζοντας να βηματίζω πιο γρήγορα. «Ποιες είναι αυτές οι γυναίκες που γράφουν γράμματα σε φυλακισμένους; Μήπως κατά βάθος θέλουν να τις αλυσοδέσουν, να τις βασανίσουν και να τις σκοτώσουν; Μήπως θέλουν να πλησιάσουν τόσο πολύ τη φωτιά ώστε να καούν;»

«Απ' ό,τι φαίνεται, η συγκεκριμένη βρήκε το όνομά του μέσω της εκκλησίας της. Υπάρχουν εκκλησίες που οργανώνουν τέτοιες “αποστολές ελέους”. Σύμφωνα με τον ίδιο και το δικηγόρο του, στην περίπτωση του η αποστολή πέτυχε. Ο δικηγόρος επιμένει ότι ο Τζακ έχει μετανοήσει πραγματικά».

«Πες μου τώρα ότι το πιστεύεις αυτό!» Ο Τζιμ κούνησε το κεφάλι του αρνητικά καθώς συνέχιζα: «Είμαι σίγουρη ότι εκείνη θα το μετανιώσει πρώτη όταν αφεθεί ελεύθερος».

Ξαναπήγα στον καναπέ και κάθισα, κρύβοντας το κεφάλι στα χέρια μου. Αναστέναξα.

«Ούτε να τη λυπηθώ δεν μπορώ. Τι ηλίθια, Χριστέ μου!»

Σε κανονικές συνθήκες, είμαι σίγουρη ότι ο Τζιμ θα είχε χτυπήσει καθησυχαστικά τον ώμο μου, ίσως ακόμα και να περνούσε το μπράτσο του γύρω μου. Συνηθισμένες χειρονομίες παρηγοριάς. Ο Τζιμ, όμως, ήξερε τι έπρεπε και τι δεν έπρεπε να κάνει. Έτσι, έμεινε στη θέση του.

«Βλέπεις, Σάρα, εσύ δεν πιστεύεις ότι ο Τζακ μπήκε ξαφνικά στο δρόμο του Θεού, και δεν το πιστεύω ούτε εγώ. Αν, όμως, το πιστέψει το Συμβούλιο Αποφυλάκισης; Κι αν τελικά ο τύπος τη βγάλει καθαρή μόνο με δέκα χρόνια; Αν αυτό είναι όλο κι όλο το τίμημα που θα πληρώσει για το ότι σας κράτησε κλειδωμένες εκεί μέσα και για το ότι –αν αληθεύουν αυτά που υποπτευόμαστε– σκότωσε τη μία από εσάς, και ίσως και άλλες πριν από εσάς; Δέκα χρόνια. Σου είναι αρκετά; Τα θεωρείς αρκετά για ό,τι σου έκανε;»

Γύρισα το πρόσωπό μου αλλού για να μη δει τα δάκρυα που ανάβλυζαν στα μάτια μου.

«Το σπίτι εξακολουθεί να βρίσκεται στην ιδιοκτησία του», συνέχισε ο Τζιμ. «Αν τον αφήσουν ελεύθερο, εκεί θα πάει. Σ' εκείνο το σπίτι. Σε τέσσερις μήνες από τώρα. Μαζί με τη γυναίκα που παντρεύτηκε μέσα στη φυλακή, αυτήν που ανήκει στην Εκκλησία Βαπτιστών του Νότου».

Ο Τζιμ μετακινήθηκε στη θέση του κι έγειρε προς τα εμπρός, έτοιμος ν' αλλάξει γραμμή πλευσης. «Κάν' το για την καλύτερή

σου φίλη, Σάρα. Την καλύτερή σου φίλη. Κάν' το για την Τζέ-νιφερ».

Μου ήταν αδύνατο πια να συγκρατήσω τον κατακλυσμό των δακρύων. Δεν ήθελα να με δει να κλαίω κι έτσι σηκώθηκα και πήγα γρήγορα στην κουζίνα να βάλω ένα ποτήρι νερό. Άφησα το νερό να τρέχει στη βρύση για ένα ολόκληρο λεπτό, προσπαθώντας να ανασυγκροτηθώ. Έσφιξα με δύναμη τα χέρια μου στην άκρη του νεροχύτη και συνέχισα να σφίγγω, ώσπου οι κόμποι των δακτύλων μου έγιναν άσπροι σαν την κρύα πορσελάνη από κάτω τους. Όταν γύρισα στο καθιστικό, ο Τζιμ είχε σηκωθεί κι ετοιμαζόταν να φύγει. Μάζευε με αργές κινήσεις τα πράγματά του και τα έβαζε ένα ένα στο χαρτοφύλακά του.

«Συγχώρεσέ με που σε πιέζω, Σάρα. Στη δόκτορα Σίμονς δε θ' αρέσει καθόλου αυτό. Σε χρειαζόμαστε όμως – χρειαζόμαστε τον αντίκτυπο που θα έχει η κατάθεση του θύματος. Χωρίς εσένα ανησυχώ μήπως δεν τα καταφέρουμε. Το ξέρω ότι σε απογοητεύσαμε. Το ξέρω ότι εγώ σε απογοητεύσα. Και ξέρω επίσης ότι η κατηγορία της απαγωγής δεν ήταν αρκετή για όλα όσα έκανε αυτό το κτήνος. Τελικά, όμως, απλώς δεν είχαμε τις αποδείξεις που χρειαζόμασταν για να του προσάψουμε την κατηγορία του φόνου. Χωρίς πτώμα και με... αλλοιωμένα αποδεικτικά στοιχεία DNA ήταν αδύνατο να το κάνουμε. Τουλάχιστον, όμως, πρέπει να φροντίσουμε να εκτίσει την πλήρη ποινή που του επιβλήθηκε για την κατηγορία για την οποία καταδικάστηκε. Αυτό δεν μπορούμε να το αφήσουμε στην τύχη».

«Δεν έφταιγες εσύ. Το εργαστή...» άρχισα.

«Δική μου η υπόθεση, δικό μου και το λάθος. Και, πίστεψέ με, από τότε δεν έχω πάψει να πληρώνω το τίμημα. Ας τελειώνουμε με αυτή την ιστορία, Σάρα, για να μπορέσουμε επιτέλους να την αφήσουμε πίσω μας».

Για εκείνον ήταν εύκολο. Ήμουν βέβαιη ότι αυτό ακριβώς ήθελε να κάνει – ν' αφήσει αυτή την μπερδεμένη υπόθεση πίσω του. Να ξεχάσει το μεγάλο λάθος της καριέρας του. Για μένα, ωστόσο, ήταν λίγο πιο δύσκολο.

Ο Τζιμ σήκωσε ψηλά την κάρτα του, αλλά την αρνήθηκα μ' ένα νεύμα. Τον αριθμό του τηλεφώνου του τον είχα.

«Θα σε βοηθήσω να προετοιμαστείς εδώ, στο διαμέρισμά σου. Όπου θέλεις. Σε χρειαζόμαστε».

«Θα είναι και η Τρέισι;»

«Ναι, θα είναι και η Τρέισι, αλλά...» Έστρεψε αμήχανος το βλέμμα του προς το παράθυρο.

«Αλλά με τον όρο να μη χρειαστεί να με δει, να μου μιλήσει ή να μείνει μόνη μαζί μου. Σωστά;»

Ο Τζιμ δίστασε. Δεν ήθελε να το πει, εγώ, όμως, είχα καταλάβει.

«Πες το, Τζιμ, δεν υπάρχει πρόβλημα. Το ξέρω ότι με μισεί. Απλώς πες το».

«Ναι, αυτό το έθεσε ως όρο».

«Εντάξει. Υπό την έννοια ότι θα το σκεφτώ, όχι ότι συμφωνώ να το κάνω».

«Ευχαριστώ, Σάρα». Έβγαλε έναν ανοιγμένο φάκελο από το σημειωματάριό του και τον ακούμπησε στο τραπέζι. «Το γράμμα. Έχεις δίκιο, είναι δικό σου. Ορίστε λοιπόν. Σε παρακαλώ, όμως, να μιλήσεις στη δόκτορα Σίμονς πριν το διαβάσεις».

Πήγε στην πόρτα. Ήξερε ότι δεν έπρεπε καν να προσπαθήσει να μου σφίξει το χέρι. Αντί γι' αυτό, με χαιρέτησε από την άλλη άκρη του δωματίου μ' ένα σύντομο νεύμα, έκλεισε μαλακά την πόρτα πίσω του και ύστερα σάθηκε ακριβώς απέναντί μου, περιμένοντάς με να ασφαλίσω τις κλειδαριές. Έφυγε μόνο όταν άκουσε και το τελευταίο κλικ. Με ήξερε καλά.

Η Σάρα και η Τζένιφερ έφτιαχναν για χρόνια την περίφημη Λίστα των Ποτέ, έναν κατάλογο με όλα όσα έπρεπε να αποφύγουν προκειμένου να είναι ασφαλείς. Ωστόσο, θα έρθει κάποτε η νύχτα εκείνη που οι προφυλάξεις θα αποδειχτούν ανεπαρκείς. Οι δυο κοπέλες μπαίνουν σε ένα ταξί που θα τις οδηγήσει στον πιο τρομερό προορισμό. Για τρία ολόκληρα χρόνια, βρίσκονται αιχμάλωτες, στο έλεος ενός σαδιστή.

Δέκα χρόνια μετά, η Σάρα προσπαθεί να ζήσει μια φυσιολογική ζωή, έχοντας αλλάξει ακόμα και το όνομά της, ανήμπορη να συμφιλιωθεί με το γεγονός ότι η Τζένιφερ δε βγήκε ποτέ ζωντανή από το κελάρι. Τώρα, ο απαγωγέας της ετοιμάζεται να αποφυλακιστεί, και η Σάρα δεν μπορεί να αγνοεί για πολύ ακόμα τα γράμματα που της στέλνει από τη φυλακή.

Έτσι, αποφασίζει να αντιμετωπίσει τους φόβους της και να συναντηθεί με τους άλλους επιζώντες από την αιχμαλωσία. Διασχίζει την Αμερική και οδηγείται σε έναν κόσμο κατοικημένο από μουσικές αδελφότητες, που επιδίδονται σε βασανιστήρια και σεξουαλικές διαστροφές. Η συνέχεια θα αποδειχτεί πιο τρομακτική από οτιδήποτε είχε φανταστεί η Σάρα.

Η Κόδι Ζαν κάνει το συγγραφικό της ντεμπούτο με ένα καταιγιστικό θρίλερ που διαβάζεται με μίαν ανάσα και της έχει εξασφαλίσει επάξια μια θέση πλάι σε συγγραφείς όπως η Τζίλιαν Φλιν, η Κάριν Σλότερ και ο Στιβ Γουάτσον.

CRIME

www.psichogios.gr/crime

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-776-6

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 11338